
Det här är alla ställen
Av Ane Hjort Guttu
Del av Den nya modellen
22.10 2014—11.1 2015

Ane Hjort Guttus nya film **Det här är alla ställen** baseras på en dialog mellan två kvinnor i Stockholmsförorten Tensta. Den arabiska våren utgör en bakgrund för dialogen och filmen kopplar ihop de tre senaste årens globala proteströrelser med protesterna i Husby, Tensta och på andra platser i Sverige i maj 2013. **Det här är alla ställen** är samtidigt en förföriskt vackert filmad studie av förhållandet mellan politiska och personliga kriser. Den Oslobaserade konstnären Ane Hjort Guttu arbetar poetiskt med grundläggande existentiella och politiska förhållanden, ofta i video- och installationsform. Projektet är en del av **Den nya modellen**.

Ane Hjort Guttu, född 1971, är konstnär, filmskapare och skribent bosatt i Oslo. Under de senaste åren har hon arbetat kring frågor om makt och frihet i den skandinaviska post-välfärdsstaten genom videoverk, bildsamlingar, skulptur och fotografi. Guttu skriver såväl analytiskt som poetiskt och flera av hennes projekt diskuterar historisk konst och arkitektur. Hennes senaste projekt och utställningar inkluderar **Where Angels Fear to Tread**, 19th Biennale of Sydney, 2014; **1814 Revisited**, Lillestrøm/Eidsvoll 2014; **In These Great Times**, Kunsternes hus, Oslo 2014; **Bergen Assembly**, Bergen 2013; **Lære for livet**, Henie Onstad kunstsenter 2012–2013; **De rike bør bli enda rikere**, Kunsthall Oslo 2012. Bland hennes kommande projekt finns **Urbanisme Unitaire**, Le Quartier, Centre d'Art Contemporain de Quimper, 2014; **Play Time**, Les Ateliers de Rennes, 2014; **Krigens skygge**, Politisk kunst i Norge 1914–2014, Kunsternes hus, Oslo 2014; **Festspillutstillingen 2015**, Bergen kunsthall.

Verket har fått stöd av Norsk Filminstitutt, Tensta kunsthall, Stiftelsen Fritt Ord, Billedkunsternes Vederlagsfond, Akershus kunstsenter och Office for Contemporary Art Norway. Filmen kommer samtidigt att visas för skolklasser på Ross Tensta Gymnasium.

Det här är alla ställen (2014)

17 min

Ane Hjort Guttu (manus, regi och produktion)

Cecilie Semec (fotografi)

Skådespelare: Damla Kilickiran och Gülay Kilickiran

Tisdagar och torsdagar, 14:00
Allmän introduktion av *Det här är alla ställen*

Onsdag 22.10, 18:30
Den nya modellen – Ett samtal mellan Gunilla Lundahl, Ane Hjort Guttu och Dave Hullfish Bailey

Ane Hjort Guttus film *Det här är alla ställen* och Dave Hullfish Baileys installation *School Section* har båda tillkommit inom ramen för det undersökande projektet *Den nya modellen*.

Projektet, som startade hösten 2011, har Palle Nielsen med fleras legendariska projekt *Modellen: En modell för ett kvalitativt samhälle* (1968) som utgångspunkt och historisk referens. Modellen uppfördes på Moderna museet, i form av en enorm lekplats för barn och med inslag av stadsaktivism. Den väckte frågor om det kvalitativa samhällets möjlighet och form.

Modellen tillkom i en politisk tid som skiljer sig märkbart från idag; då var hoppet om en utopisk framtid närvarande, samtiden är onekligen mer splittrad. Men frågan om hur man skapar ett kvalitativt samhälle består: hur kan konsten adressera den typen av frågeställning idag?

Inbjuden att hålla i samtalet är kulturjournalisten och författaren Gunilla Lundahl som var ansvarig för utställningen *Modellen* 1968. Palle Niensens installation var en del av *Aktion Samtal*, som var en serie av urbana ingrepp som ägde rum i Stockholm vid samma tid. Lundahl har också följt forskningsprojektet *Den nya modellen* från dess start 2011. Med sitt unika dubbla perspektiv möter Gunilla Lundahl Dave Hullfish Bailey och Ane Hjort Guttu i ett samtal om de två utställningarnas tillkomstprocesser, deras respektive relationer till det utopiska 60-talet, och tankar kring nya sociala modeller som kan konsten föreslå idag.

Den nya modellen initierades av Lars Bang Larsen och Maria Lind som har bjudit in konstnärerna Magnus Bærtås, Ane Hjort Guttu, Dave Hullfish Bailey och Hito Steyerl att göra nya verk. Projektet har resulterat i en serie seminarier och workshops (2011-12), grupputställningen *Samhället utan egenskaper* (2013) och Magnus Bærtås verk *Miraklet i Tensta (Theoria)* (2014).

Onsdag 17.12, 18:30
Bokrelease *Phantom of Liberty: Contemporary Art and the Pedagogical Paradox*. Med Tone Hansen, chef för Henie Onstad Kunstcenter i Oslo och konstnären Ane Hjort Guttu.

Hur behandlar samtidskonsten frågor som rör barndom, lek och pedagogik? Och hur påverkas lärandet av dagens besatthet av effektivitet inom skola och utbildning? I en tid som allt mer präglas av konkurrens och intrumentalisering går reformpedagogikens idé om den fria leken förlorad. I den nyutgivna boken *Phantom of Liberty: Contemporary Art and the Pedagogical Paradox* behandlas barndomen och utbildningens politik under 1900-talet med återkoppling till den pågående debatten. Med bidrag av Allan Sekula, Magnus Marsdal, Dave Hullfish Bailey, Carsten René Jørgensen, Ane Hjort Guttu, Marit Paasche, Carl Hegemann, Nils Christie, Adelita Husni Bey, Emanuel Almborg, Lars Bang Larsen och Sharon Lockhart. Antologin är sammanställd av curator och konstkritiker Lars Bang Larsen och Tone Hansen, chef för Henie Onstad Kunstcenter i Oslo.

2015 Tensta konsthalls textpris. För andra året i rad delar Tensta konsthall ut ett textpris för unga personer från Tensta med omnejd. I år knyts prisets tematik till Ane Hjort Guttus film *Det här är alla ställen*; om hur man skapar ett kvalitativt samhälle och om platsens betydelse och poesi. Textpriset syftar till att uppmuntra kreativt skrivande och bidra med nya berättelser från området. En jury bestående av Augustpristagaren Lena Andersson, poeten Meron Mangasha, förläggaren Björn Linnell, journalisten Rouzbeh

Djalaie, Tal Lewinsky från Tensta bibliotek och Emily Fahlén från Tensta konsthall kommer tillsammans att utse de vinnande bidragen.

För bidrag eller mer information mejla emily@tenstakonsthall.se.

I samarbete med ABF.

Ett samtal mellan Ane Hjort Guttu och Maria Lind

Maria Lind

På vilket sätt skiljer sig *Det här är alla ställen* från dina tidigare filmer?

Ane Hjort Guttu

Det här är alla ställen är den första film som jag skrivit manus till och regisserat som en traditionell kortfilm, med skådespelare som agerar utifrån ett manus. Mina tidigare filmer har haft en mer direkt och dokumentär stil. *Det här är en film som handlar om tro - politisk och religiös, vilket också är nytt för mig.*

ML

Hur skulle du beskriva handlingen i *Det här är alla ställen*?

AGH

Huvudpersonerna i filmen är två unga kvinnor, cirka 25 och 20 år gamla: en storasyster och en lillasyster. Det sägs inte uttryckligen i filmen att de är systrar, men de är halvsystrar i verkligheten, och jag tror att det framgår i filmen. Kvinnornas karaktärer är födda och uppvuxna i Tensta och talar om hur det känns att tillhöra just den platsen. Vi förstår att de intar två olika politiska positioner: lillasystern kräver att allt ska förändras medan storasystern älskar världen precis som den är; eller som hon säger: Allt ska förbli som det är, det ska bara bli lite ljusare.

ML

Filmens börjar med ett citat av den tyska kritikern Walter Benjamin, som sedan genljuder i storasystemens ståndpunkt.

AGH

Ja, det är ett citat av Benjamin från 1932, när han var på Ibiza. Han beskriver en gammal judisk myt om "the world to come", där allting är exakt likadant som i den här världen, bara "lite annorlunda". Inom chassidismen, en ortodox gren av judendomen, är det gudomligas inneboende närvaro i allt en central dogm. Den italienska filosofen Giorgio Agamben utvecklar detta i sin bok *The Coming Community*, han

skriver i synnerhet om skillnaden: vad är det för skillnad egentligen?

Som han ser det handlar det inte om att någonting blivit en smula annorlunda eller ändrat, utan snarare att allting har en inneboende helighet, en halo. Agamben beskriver detta som potentialens halo, eller möjlighetens aura; att den värld vi drömmer om är en värld där saker är möjliga.

ML

Jag tänker på hur Det här är alla ställen är filmad. Det finns en emfas i varje scen och varje bildruta, vilket gör den väldigt bildmässig och nästan episk, med platsen och platsens landskap som huvudpersonerna går omkring i Tensta och det närbelägna Järvafältet. I vissa scener ser man bostadsområdet på avstånd. Kan du berätta om några av dina formmässiga avväganden?

AHG

Jag ville att det skulle vara vackert på ett filmiskt sätt. Jag tycker att Tensta är en vacker plats, det har jag alltid tyckt, från mitt första besök. Den har utformats med trafikseparering, vilket gör det till en tyst plats. Det finns också ett speciellt ljus i Tensta. Jag vet inte exakt varför. Kanske eftersom det är öppet, det finns rymd mellan byggnaderna. Jag ville alltså att det skulle vara en vacker film om en vacker plats, och jag ville inte gå in på hela problematiseringen av Tensta och andra miljonprogramsförorter i Sverige.

ML

Hur kom du fram till slutsatsen att det måste vara en fiktiv berättelse?

AHG

Jag tänkte faktiskt på projektet Modellen på Moderna Museet från 1968, och idén om framtidstro. 1968 var den tron närvarande, man kunde tala om och föreställa sig ett "kvalitativt samhälle". Jag har en känsla av att det inte längre är möjligt, i alla fall inte för mig. Utgångspunkten var att jag gick omkring i Tensta och funderade över hur ett kvalitativt samhälle skulle kunna se ut. Det är en väldigt naturlig

utgångspunkt – att se sig omkring och fundera över om det man ser skulle kunna vara det kvalitativa samhället. Men då måste det på något sätt bli fiktion eftersom vi vet att Tensta inte riktigt är "ett kvalitativt samhälle" idag.

De två unga kvinnorna påminner om karaktärerna i Samuel Becketts pjäs I väntan på Godot. De går omkring i grannskapet, utan en historia eller ett syfte. Vi vet inte var de kommer ifrån eller vart de ska – de bara uttrycker sina filosofiska tankar i den här miljön.

ML

De är alltså samtida versioner av Vladimir och Estragon, men de är kvinnor och mycket yngre. Hur bestämde du dig för att arbeta med just de här två skådespelarna?

AHG

Vi letade efter unga kvinnor med härkomst från Mellanöstern eftersom jag också hade en idé om att jag ville säga något om förlorat hopp efter den arabiska våren. Vi anordnade en audition och gjorde street casting i Tensta och på andra platser i Stockholm, för att fråga människor om de ville vara med. De här två unga kvinnorna, Damla och Gülay Kilickiran tittade in – de var de första som kom till provspelningen. De råkade vara systrar, och båda är väldigt begåvade, tycker jag.

ML

Jag skulle vilja återvända till Tensta och dina tankar om att Tensta är vackert. Vad är det mer precist som är vackert i Tensta, för dig?

AHG

Platser där det finns människor från olika platser är vackra för mig: mer vackra än gamla och välbärgade områden som Östermalm eller innerstaden i allmänhet. Jag har alltid varit intresserad av förorterna. Jag har arbetat i liknande områden förut, och jag tror att mitt intresse har att göra med hur det känns att vara där. Det här är platser som inte är färdiga, det finns fortfarande saker att göra där. För mig

är Tensta konsthall också en väldigt speciell och hoppfull plats.

ML

Har du några personliga erfarenheter från områden som liknar Tensta, från förorter kring Oslo till exempel?

AHG

Jag bor själv i en förort från 50-talet. Också den har lite av den utopiska stilen, åtminstone ett slags hopp som var närvarande när den byggdes. Jag har gjort många verk med utgångspunkt i sådana platser, mest fotografiska projekt.

ML

Kan du beskriva några av projekten?

AHG

Ett av de första större verk jag gjorde efter examen var *Modernistic Journey* från 2002. Det är en bildserie i vilken jag försöker applicera naturfotografens blick på satellitstäderna. En skyskrapa kan bli till ett berg om du bara ser på det och fotograferar det på ett visst sätt. Vägarna kan bli floder. Det är en rätt så romantisk idé, som fortfarande lever kvar i mig.

ML

Det nya verket, *Det här är alla ställen*, är en del av projektet *Den nya modellen*, vilket refererar till Palle Nilsen och Gunilla Lundahls visionära projekt *Modellen* på Moderna Museet från 1968. Kan du berätta lite om din syn på det ursprungliga projektet?

AHG

Modellen var ett fantastiskt projekt. Jag har själv visat dokumentation från det i utställningen *Lära för livet* från 2012. *Modellen* är tidstypisk; full av hopp och energi, men också oskyldig. Det verkade enkelt att fråga chefen Pontus Hultén om de fick förvandla museet till en äventyrslekplats och ja, det fick de och så byggdes allt upp under några sommarveckor. Sedan finns den här idén om att barn har förmågan att berätta för oss eller visa oss en annan värld på ett väldigt konkret sätt. Vilket också är tvetydigt eftersom jag kan

föreställa mig massvis av skrikande människor i rummet som slogs och sprang omkring i ett kaos.

ML

I just den här filmen arbetar du inte med barn. Men du har bokstavligt talat gjort verk med barn tidigare. Kan du säga något om detta i förhållande till *Modellen*? Om ditt tillvägagångssätt i verket *How to Become a Non-Artist* från 2007, till exempel?

AHG

Kanske använder jag barn på samma sätt som Palle Nilsen använde dem - som symboler för ett mer direkt eller äkta förhållande till världen. Jag tror att barn kan visa oss vuxna hur världen verkligen är. *How to Become a Non-Artist* handlar om att lära sig förstå världen. Min äldsta son var fyra år, en väldigt speciell ålder när barnet arbetar med övergången från att förstå världen till att kontrollera den. Han ordnade små saker omkring oss i huset, vardagliga föremål, organiserade dem på noggranna sätt som såg ut att vara baserade på estetiska överväganden. Jag började fotografera hans interventioner och gjorde ett bildspel av hans "verk" med kommentarer i ett ljudspår. Kommentarer utgår från estetiska omdömen men också från psykologiska eftersom jag försöker förstå hur han tänker. Så småningom börjar han fotografera istället för att göra verk, eftersom han ser att jag gör det. Det slutar med att vi båda fotograferar saker som är mindre och mindre processade, eller skapade. I slutändan ser vi bara på världen: vi inträder i en zon där allt är konst och icke-konst samtidigt. Det påminner väldigt mycket om hur Palle Nielsen beskriver sitt projekt: För dem som inte leker är det bara en utställning. De vuxna fick stå utanför lekplatsen och se på när barnen använde världen. Jag tror att det finns mycket att lära i det.

Maria Lind är chef på Tensta konsthall.

Den nya modellen, som inleddes 2011 på Tensta konsthall undersöker arvet från Modellen: En modell för ett kvalitativt samhälle i en rad projekt, seminarier, workshops och utställningar.

Deltagare: Lars Bang Larsen, Magnus Bærtås, Ane Hjorth Guttu, Dave Hullfish Bailey och Hito Steyerl.

Tidigare

8.10 2011 Presentationer av Lars Bang Larsen, Magnus Bærtås, Dave Hullfish Bailey, Hito Steyerl. På Blå huset, Tensta. Genom att omvandla Moderna Museet till en äventyrslekplats för barn ville Nielsen att de skulle få chansen att "bli sig själva" och uttrycka sin egen verklighet. Det här skulle ske genom att barnen fick leka i en miljö som var fri från vuxenvärlden i allmänhet och fri från den urbana miljön i synnerhet, samt anpassas till deras egen energiska aktivitet.

Idag är det annorlunda. Nu verkar snart sagt varje aspekt av livet vara kapitaliserat och kulturområdet domineras av underhållning. Det finns inte mycket gemensamt med våra liv på 2010-talet om vi jämför med de sociala och kulturella omvälvningarna som skedde 1968. Inte ens lek är idag en orörd frihet, utan fungerar som en funktion bl a i de kreativa näringarna. Hur kan vi ställa om frågorna i modellen på nytt? Hur skapar man ett kvalitativt samhälle – utifrån en helt annan verklighet?

11.3 2012 Modellen och staden: Ett seminarium om Palle Nielsens projekt Modellen (Moderna Museet 1968) och Tensta. Palle Nielsen, Gunilla Lundahl, Erik Stenberg. På Tensta konsthall. År 1968 tog konstnären och arkitekten Palle Nielsen initiativet till Modellen: en modell för ett kvalitativt samhälle, en lekplats för barn som installerades på Moderna Museet. Evenemanget var en del av Aktion Samtal, en serie av urbana ingrepp som ägde rum i Stockholm vid samma tid. Trots att Modellen blev en spektakulär manifestation på ett av Sveriges mest prestigefyllda museer, har det tagit lång tid för projektet att finna sin väg in i historieböckerna. Anledningen till det här har utan tvekan varit projektets dubbla karaktär som en blandning av konstnärlig forskning och aktivism, samt manifestationens kollektiva upphovsman som byggde på Palle Nielsens aktivistiska nätverk. Med några av de centrala aktörerna från Modellen och Aktion Samtal

närvarande, behandlade seminariet på Tensta konsthall projektet utifrån ett konst- och kulturhistoriskt perspektiv som det uppfattades då och dess historiska sammanhang. En viktig aspekt är projektets förhållande till efterkrigstidens urbana utveckling, särskilt de nya förorternas uppkomst. Dessutom tog seminariet upp frågan om hur samtida erfarenhet och teori kan formulera historiska händelser som fortfarande är betydelsefulla och aktuella för oss idag.

14.2–26.5 2013 Utställningen Samhället utan egenskaper med verk av Søren Andreasen, Archizoom, Thomas Bayrle, Samuel R. Delany, Ane Hjort Guttu, Dave Hullfish Bailey, Jakob Jakobsen och Anders Remmer, Charlotte och Sture Johannesson, Jakob Kolding, Learning Site, Sharon Lockhart, Joanna Lombard, Palle Nielsen, Xabier Salaberría. Curerad av Lars Bang Larsen.

11.6–28.9 2014 Filmen Miraklet i Tensta (Theoria) av Magnus Bærtås. Miraklet i Tensta (Theoria) är en egensinnig skildring av hur Jungfru Maria uppenbarade sig i Tensta sommaren 2012, baserad på vittnesmål från internet. Med hjälp av boende i Tensta gestaltades och filmades vittnesmålen i samma rum på konsthallen där filmen visades.

Personal på Tensta konsthall

Fahyma Alnablsi, värd
Emily Fahlén, förmedlare
Ulrika Flink, assisterande curator
Asrin Haidari, kommunikation och press
Maria Lind, konsthallschef
Johanna Tengblad, praktikant
Hedvig Wiezell, producent

Värdar

Maja Andreasson
Lars Hedelin
Evelina Hedin
Carl-Oskar Linné
Masha Taavoniku

Tekniker

Lars Hedelin
Carl-Oskar Linné
Johan Wahlgren